

Srebrna Góra

[Srebrna Górka, Górka Kościelna]

Wieś szlachecka, parafia własna.

Inwentarze: 1665-1671 r. – ks. grodz. Kcynia d. Inscr. 131, k. 213-216; **1720 r.** – ks. grodz. Kcynia d. Rel. 58, k. 37;

[1577] Podatki pobierano z 18 śladów osiadłych [Pawiński, s. 189].

[1579] Wieś miała 16 śladów osiadłych, siedziało tu 4 zagrodników i kowal [Pawiński, s. 189].

[1618] Podstawą opodatkowania było 9 łąnów, 6 łąnów folwarcznych (po 15 gr), łąn opustoszały, 4 zagrodników (po 4 gr), komornica, wiatrak – w sumie 13 fl 3 gr [Parczewski, s. 258].

[ok. 1710] Wieś miała jeden dym [Bibl. Kórnicka PAN, rękopis BK 360, k. 77].

[1775] Wieś miała 19 kominów [APP, Tabela Kcynia 37, k. 26].

[1788] Wieś miała 19 dymów [Magazin für die neue Historie und Geographie, Bd. 22 Halle 1788, s. 72].

Srebrna Góra [majątność]

W roku 1775 dobra obejmowały wsie: Srebrna Góra, Dziewierzewo, Podolin, Rusiec, Stożezyn, Wapno [APP, Tabela Kcynia 37, k. 26].

Srebrna Góra [parafia]

Parafia rzymsko-katolicka w dawnej archidiecezji gnieźnieńskiej, archidiakonacie gnieźnieńskim i dekanacie Łekno. Do parafii należały: Wapno, Podolin, Smuszewo, Mokronosy, Turza. Prawo patronatu przysługiwało dziedzicom Srebrnej Góry.

Pierwotna świątynia była drewniana. Po jej zniszczeniu, nową także drewnianą w roku 1687 wystawił Andrzej ze Smuszewa Smuszewski (Smoszewski), starosta bobrownicki i kasztelanic santocki [zapewne syn Jana Smoszewskiego, występującego z tytułem

Polonia Maior – fontes

kasztelana santockiego w latach 1633-1644; *Urzednicy wielkopolscy II*, s. 158 nr 1129]. Dobrodziejką parafii była także Anna ze Smuszewa Bojanowska, która świątynię restaurowała w 1762 r.

W roku 1617 dziedziczka Jadwiga Smuszewska darowała plebanowi staw koło plebani [Teki Dworzaczka].

Źródła: LBG I, s. 138-140; zachowane opisy świątyni pobieżnie omawia S. Librowski, *Repertorium akt wizytacji*, passim.

[plebani]

ok. 1511 r. – Michał z Wągrowca, LBG I, s. 138-140;

1617 r. – Klemens, Teki Dworzaczka;

1654 r. – Jan Dąbrowski, kanonik łowicki;